

Voorwoord van de auteur

Toen ik vijftien jaar oud was, hoorde ik een beroemde opname van het gezang van bultruggen, die was gemaakt door de walvisbioloog dr. Roger Payne. Vijf jaar later stond ik in het laboratorium van Roger te luisteren naar meer opnames van bultruggen. Daarna ging ik zelf bultruggen bestuderen voor de kust van Newfoundland in Canada, waar ze naartoe trekken om voedsel te zoeken. Ik wilde zo graag hun gezang horen, maar ik ervaarde het zelf pas voor het eerst toen ik aan dek stond van een andere walvisonderzoeksboot in het Caribisch gebied. Het was prachtig – het was elke seconde van die veertig jaar wachten meer dan waard.

Voor Hal, Pat, Cathy, Michael, Hannah, Shane, Jonathan
en Luke en al onze scheepsmaten die de weg van de
walvissen volgen – N. D.

Voor Katja – B. T.

Vertaling: Steven Blaas
Nederlandse rechten Lemniscaat b.v.,
Vijverlaan 48, 3062 HL Rotterdam, 2026
ISBN 978 90 477 1802 4
NUR 223

Tekst © 2026 Nicola Davies
Illustraties © 2026 Britta Teckentrup
Oorspronkelijke titel: *Whale Song*
Oorspronkelijke uitgever: © 2026 Walker Books Ltd.,
87 Vauxhall Walk, London SE11 5HJ

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, geluidsband of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

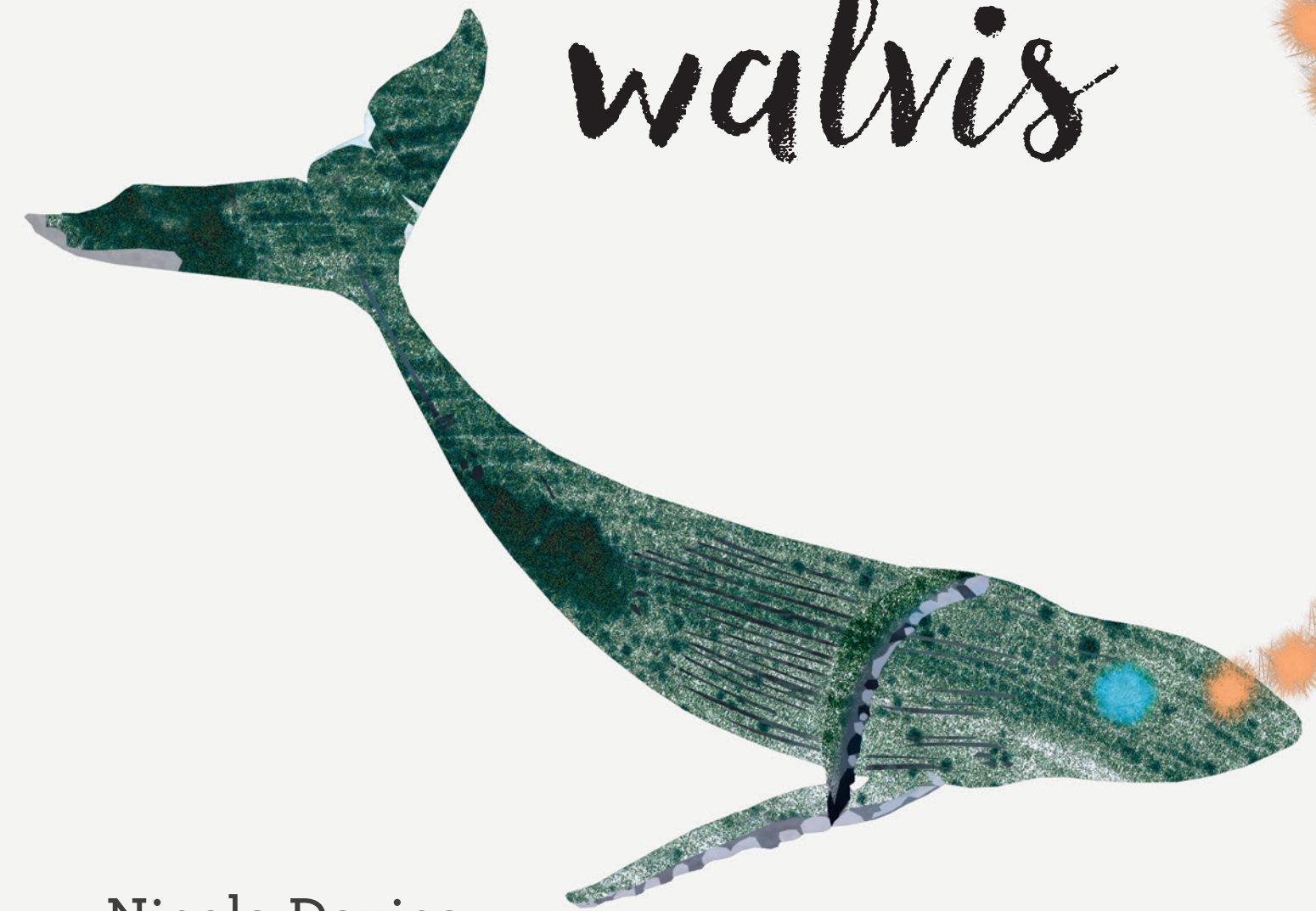
All rights are reserved, including those for text and data mining,
AI training and similar technologies.

Gedrukt in China

Kijk voor spelletjes, activiteiten voor thuis en in de klas en meer op:
www.lemniscaat.nl

Het lied van de walvis

Nicola Davies

Met tekeningen van
Britta Teckentrup

LEMNISCAAT ROTTERDAM

Luister!

Luister!

Luister!

Ergens, in het diepe, donkere blauw,
zingt een bultrug.

De geluiden trillen door het water...

door het hout van onze boot.

We voelen ze tintelen als we met blote voeten op het dek staan.

We horen ze als we ons oor tegen de romp houden.

Geluiden, zo vreemd dat ze uit de ruimte lijken te komen

– van tussen de sterren, niet van hier op aarde.

Hoepen en

jammeren,

knorren en

grommen...

kreunen en

brullen en

fluiten.

Ze komen van een walvis,
dertig meter diep.
Hij houdt zijn adem in,
laat lucht door de holtes in zijn keel stromen
en maakt zo een waaier aan geluiden
– sommige lager
dan het gebulder van de golven,
andere hoger
dan het gekrijs van de meeuwen.

